

Inspiratie

Judy Fox

Sterfelijk vlees

Volkomen echt, dat zijn de figuren van Judy Fox. Een beetje mysterieus, in bijzondere poses. Ze kijken je rechtstreeks aan en lijken op elk moment te kunnen gaan bewegen. Hun naaktheid is volkomen natuurlijk. Die wordt nog extra geaccentueerd door de vreemde hoofddeksels en haardrachten.

De beelden van Judy Fox lijken helemaal natuurgetrouw. Met opzet, want voor haar is het de enige manier om met figuratie om te gaan. Niet abstraherend maar verrijkend. 'Ik herinner me het nog goed. In de tijd dat ik studeerde was figuratie en zeker het naturalistisch portretteren volkomen uit de mode. Het werd belachelijk gevonden dat nog te doen. Ouderwets en saai, afgezaagd. De figuur werd toen zoveel mogelijk geabstraheerd, ontdaan van zijn attributen en eigenlijk van zijn essentie. Terwijl dat toch is waar het uiteindelijk om gaat. Het was een andere opvatting van die essentie. Ik vond het maar niks, ik wilde daar niet aan meedoen, ik wilde

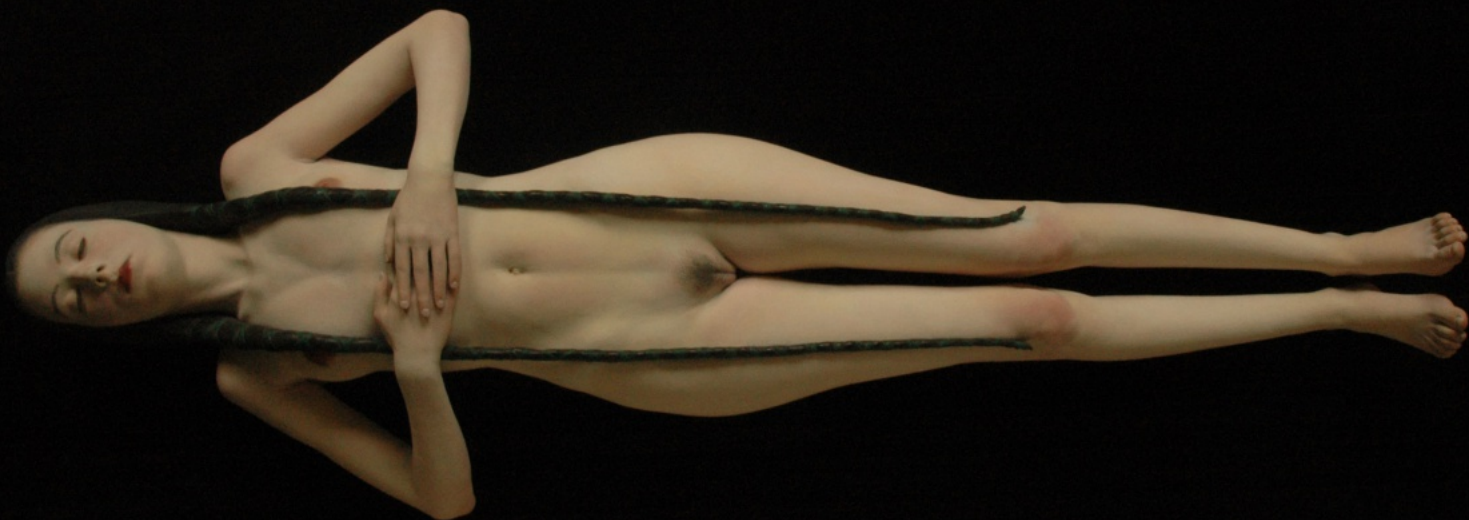
een nieuwe manier vinden en mijn eigen visie ontwikkelen. Terug naar de natuur, naar figuratie, naar expressie, naar betekenis. En dat is te vinden in wat er in het verleden allemaal voor moois gemaakt is. De houdingen, de zeggingskracht, van de Venus van Willendorf evengoed als van die van Botticelli. Werken die voor ons meteen te maken hebben met hedendaagse kwesties als gender, rolmodel, stereotype.'

▼ *Krishna*, 2001, 76 x 68 x 20 cm

Op de vorige pagina: *Lakshmi*, 1999, 50 x 26 x 14 cm
foto's: ???

Op de vorige pagina: *Zeemeermin*, 2011, 163 x 66 x 33
▲ *Sneeuwitje*, 2007, 22 x 147 x 64 cm
Op de volgende pagina: *Sfinx*, 1990-1992, 130 x 76 x 36
cm

Kunstgeschiedenis

Judy was al vertrouwd met kunstgeschiedenis. Ze studeerde het en kende dus de canon, de iconen. Maar ze had ook geleerd en gezien hoe opvattingen over de wereld, de goden, het mens-zijn als vanzelf in de kunst tot uitdrukking kwamen. In de laag onder de materie, bij elke cultuur weer op een eigen, karakteristieke manier. Judy zocht daarom juist daar haar onderwerpen. Expressieve poses van helden, religieuze figuren. De verhouding van het ideale tot het reële. Toegepast op het naakt. Ze maakte haar beelden op basis van echte modellen, in archetypische houdingen. Volkomen natuurgelouwe. De eerste, *babies*, in 1992. Kleine naakte figuren met een eigen zeggingskracht. Kleine helden. Naderhand werden de sculpturen groter, zevenjarige kinderen, en later volwassenen. Een mooi voorbeeld van deze inspiratie is *Zeemeermin*. Ze staat er als Botticelli's *Venus* (De geboorte van Venus, gemaakt rond 1483), de voeten op dezelfde manier neergezet op een manier die doet denken aan de staart van een zeemeermin. De behandeling van het lichaam is bijna hetzelfde, zij het dat de *Zeemeermin* daar niet met schaamte staat, maar trots is op haar lijf. Haar vingers lijken aan elkaar geplakt, alsof ze er zo mee wil gaan zwemmen. Ook de armen hebben zo'n houding.

Naakt

Blote kinderen! Kan dat wel? Vooral in Amerika is bloot beladen, nog meer dan hier in Europa. 'Het gaat om de betekenis van het werk. Daar ben ik mee bezig. Niet met bloot, maar met de vorm. Het is geen provocatie, maar uitdrukking. Naakt is de hele geschiedenis gebruikt als voertuig van expressie. Een echt probleem is dat eigenlijk nooit geweest. Ik ben dertig jaar geleden met dit soort werk begonnen als manier om de toen heersende artistieke opvatting te omzeilen. Het werd toen helemaal niet als provocatie gezien. Niet als riskant, eerder als saai. Maar langzamerhand is onze maatschappij veranderd en men kijkt er met andere ogen naar.' Door allerlei – schokkende – gebeurtenissen zijn we benauwd geworden voor bloot. Terwijl het in een sculptuur een hoge mate van expressiviteit heeft.

Ramp

De sculpturen worden op een eigen, karakteristieke manier gemaakt. 'Als keramist ben ik een ramp. Ik stook delen apart en lijm ze aan elkaar met epoxyhars. Naden, gaten en scheuren vul ik op met gips. Daar zie je later toch niets van, want ik verf mijn beelden. Het gaat me eigenlijk alleen maar om vorm en uitdrukking. Om die goed voor elkaar te krijgen is klei het ideale materiaal. Ik ken geen ander dat ik zo bewerken

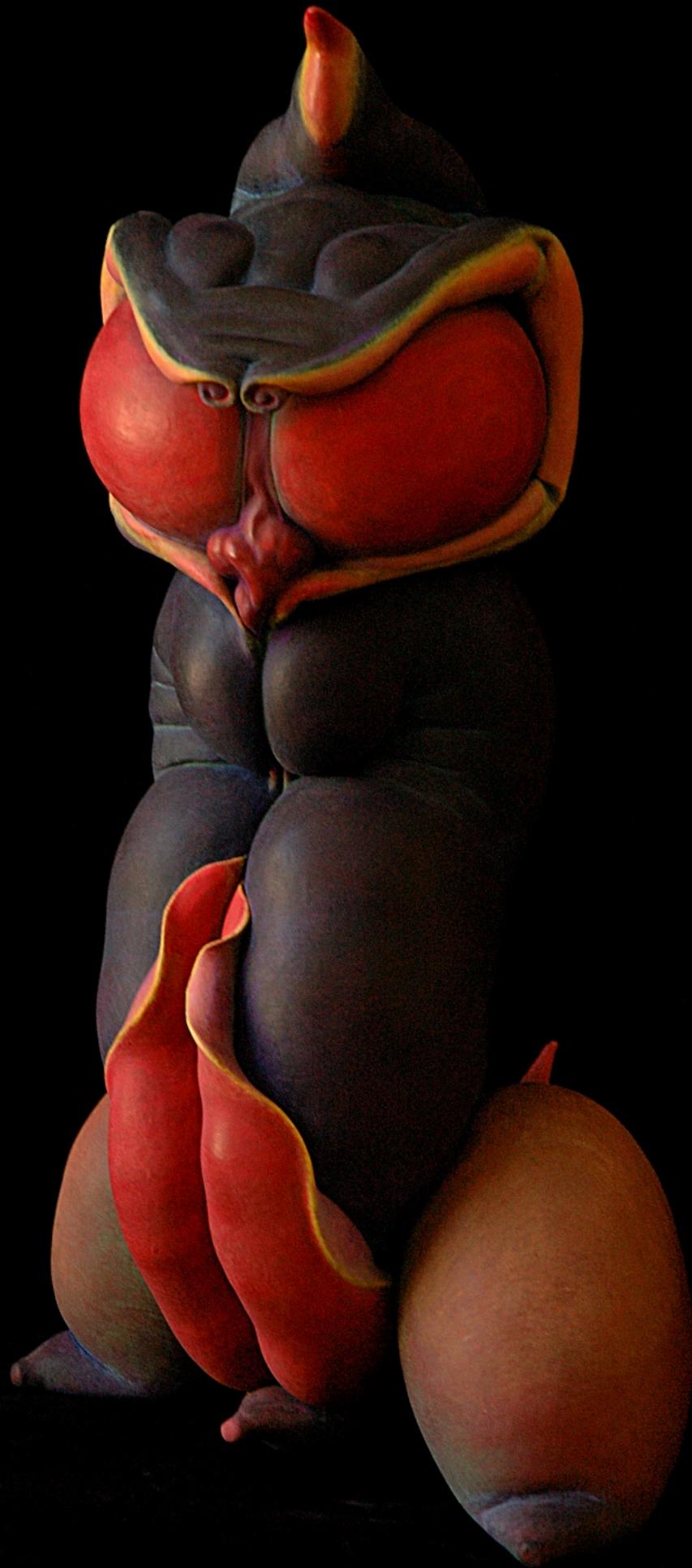

kan: Borstelen, schaven, drukken, slaan, smeren, snijden, schuren, het kan gewoonweg allemaal.' De sculpturen worden van onder af opgebouwd. Bij grotere werken is een armatuur nodig, dat voor de stook weer verwijderd wordt. Stukje bij beetje boetseert Judy de onderdelen, bewerkt het oppervlak en laat het geheel leerhard worden. Daarna volgt de stook, het assembleren en het beschilderen met caseïneverf, laagje over laagje, om diepte te krijgen. Een

langdurig proces: Het maken van een sculptuur van een volwassene duurt een jaar. Judy werkt aan de hand van een model. Eerst naar de natuur, daarna aan de hand van foto's. 'Ik wil het model van nu als het ware samen laten vloeien met een beeld uit de geschiedenis of uit een andere cultuur. Daaruit ontstaat iets nieuws. Tegelijkertijd heeft het model zelf invloed op het resultaat. De houding, het karakter, het wordt allemaal in het beeld weerspiegeld.'

▼ **Worm 2**, 2011, 43 x 20 x 71 cm
Op de volgende pagina: **Woede**, 2007, 64 x 38 x 28 cm

Wormen

De laatste tijd maakt Judy Fox ook een soort biologische figuren. Cephalopoden (koppotigen) met een sterk seksuele lading. Een soort genitaliën op pootjes. 'Als kind was ik al verzot op allerlei kleine beestjes: Wormen, Spinnen en andere insecten. Intrigerend. En nu maak ik ze zelf, een hele serie uitgevonden levensvormen. En ja, ze hebben die connotatie, natuurlijk. Geslachtsorganen hebben uiteindelijk ook iets wormachtigs, klevrigs. Maar... de wormen waren er het eerst!'

▼ *Inktvis 1*, 2011, 41 x 23 x 29 cm

Judy Fox (US, 1957) studeerde aan de Skowhegan School of Painting and Sculpture (Skowhegan, ME) en behaalde haar BA aan de Yale University (New Haven, CT). Ze studeerde ook in Frankrijk aan de École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Parijs en haalde haar MFA (Master of Fine Arts) aan de New York University. In 2006 kreeg Judy een stipendium van de John Simon Guggenheim Memorial Foundation. Haar werk is in privé collecties en in musea in de VS te vinden. Ze geeft les aan de New York Academy of Art. Judy woont in New York.

Klik hier voor een presentatie, die Judy Fox over haar werk geeft (54 minuten)

